

Poques llàgrimes

Darrerament, el segon tripartit ha donat mostres d'una elasticitat tan gran que ja no estranya a ningú que la direcció d'ERC es manifesti, a Amposta, contra el govern que vicepresideix Josep-Lluís Carod-Rovira i, de fet, no passi res.

Tot i així, queda clar que el tripartit és una fórmula desprestigiada, que molt difícilment pot generar alguna mena d'entusiasme electoral a Catalunya. Això ho sap el PSOE, que per això menysté Montilla i el seu Govern, però també n'és conscient el PSC i encara més ERC. O, almenys, tres dels quatre sectors que s'enfronten internament dins la constel·lació independentista.

La decadència és tan evident, que és més senzill fer recompte dels qui donen

Salvador Cot

Periodista

cop més convençuts que una sociovergència –sempre còmoda– els garantiria la meitat del Govern de la Generalitat i un despatx de conseller primer. A més, les cabòries de José Montilla es poden solucionar amb alguna deferència de José Luis Rodríguez Zapatero, per a qui el tripartit català és una molèstia cada dia més enutjosa. De tota manera, el més probable és que a ERC se li acabi

El dia de la presentació formal del tripartit al Parlament de Catalunya ja es va fer un acte deslluït, amb una fotografia i una copa de cava

suport al tripartit que no pas al revés. El primer interessat és, òbviament, el mateix president de la Generalitat. José Montilla sap que no té gaires possibilitats de victòria en cas d'eleccions anticipades i, el que és pitjor, les enquestes ni tan sols li garanteixen que PSC, ERC i ICV tornessin a sumar majoria absoluta. Això és un problema greu per a Montilla, però no necessàriament per al conjunt dels socialistes catalans, cada

l'eufòria tripartida dels darrers anys de cop, just l'endemà del congrés que té previst per al pròxim mes de juny, en el qual s'han de renovar els càrrecs i l'estratègia per als quatre anys vinents.

Dins l'àmbit republicà, mantenir el tripartit com a fórmula estable convé –igualment de forma més personal que col·lectiva– al vicepresident, Josep-Lluís Carod-Rovira, que no té altra elecció per continuar a la primera fila de la política

activa que conservar l'actual càrrec institucional. No té el control del partit, i molt difícilment el recuperarà en les eleccions a les quals concorren (per delegació) Ernest Benach i Rafael Niubò. Més encara, tots els possibles aliats de Carod, començant per Joan Carretero, tenen clar que el tripartit és la causa principal de la davallada electoral que ha experimentat ERC des de l'any 2004. El sector que encapçala Joan Puigcercós també s'està movent de forma accelerada i l'encara secretari general del partit s'apunta a totes les manifestacions que es fan al llarg del territori, sense importar-li gaire si desgasten el tripartit que ell va abandonar l'endemà de les darreres eleccions. Així que, per aquest cantó, l'actual govern no té més suport que una fracció relativament petita d'ERC.

Quedaria ICV, un partit que només pot governar amb aquesta fórmula. Però, darrerament, fins i tot els ecosocialistes estan patint importants dissensions internes per culpa de decisions con el transvasament de l'Ebre o les actuacions dels Mossos d'Esquadra contra alguns fenòmens socials. Tant Joan Saura com Francesc Baltasar han patit un fort daltabaix en la seva imatge i ICV corre el risc de veure liquidada per sempre una estratègia que li havia proporcionat un notable suport en el darrer cicle electoral.

És a dir, que, comptat i debatut, a ben poca gent se li escaparà una llàgrima el dia que el tripartit passi a millor vida. Segurament l'enyoraran, a títol personal, els líders que el van protagonitzar. Però serà una nostàlgia domèstica, a la manera de la de Pasqual Maragall i el seu reduït grup de col·laboradors. No el trobaran a faltar els votants independentistes i, de fet, tampoc els socialistes han arribat mai a tenir-li afecte. I potser encara menys els qui donen suport a un partit que es titula ecologista i de l'esquerra transformadora.

En fi, com a màxim, alguns centenars de famílies es poden veure obligades a renegociar la hipoteca amb el banc, després de perdre algun lloc directiu a l'Administració pública. Però l'exemple de CiU els farà veure que tampoc no és la mort de ningú i que els partits, a l'oposició, també perviuen. I les persones, en fi, sempre s'acaben buscant la vida. Així que el tripartit passarà a la història amb alguna pena, però sense glòria.